



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

## UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 332/2026-47

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Libora Duľu a sudcov Ladislava Duditša a Rastislava Kaššáka (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa ■■■■■ zastúpeného Advokátska kancelária JUDr. Marián Jusko s.r.o., Račí potok 2385/3, Košice, proti personálnemu rozkazu generálneho tajomníka služobného úradu Ministerstva vnútra Slovenskej republiky č. 51 z 26. októbra 2021, rozhodnutiu Ministerstva vnútra Slovenskej republiky č. SPSČ-PO3-2022/000062 z 28. januára 2022, rozsudku Správneho súdu v Bratislave sp. zn. BA-6S/81/2022 z 24. októbra 2024 a proti rozsudku Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Ssk/35/2025 z 25. septembra 2025 takto

### r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

### O d ô v o d n e n i e :

#### I.

#### Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkové okolnosti prípadu

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) 20. januára 2026 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na rovnosť účastníkov v konaní podľa čl. 47 ods. 3 ústavy, základného práva na prezumpciu neviny podľa čl. 50 ods. 2 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), práva na prezumpciu neviny podľa čl. 6 ods. 2 dohovoru, práva na účinný prostriedok nápravy podľa čl. 13 dohovoru, princípu zákazu diskriminácie podľa čl. 14 dohovoru, práva na rovnosť a zákaz diskriminácie podľa čl. 20 Charty základných práv Európskej únie (ďalej len „charta“), práva na ochranu pred neoprávneným prepustením podľa čl. 30 charty, práva na dobrú správu vecí verejných podľa čl. 41 ods. 1 a 2 charty a práva na účinný prostriedok nápravy a na spravodlivý súdny proces podľa čl. 47 charty, ako aj princípu právneho štátu podľa čl. 1 ústavy a princípu rovnosti v právach podľa čl. 12 ods. 1 ústavy personálnym rozkazom generálneho tajomníka služobného úradu Ministerstva vnútra Slovenskej republiky č. 51 z 26. októbra 2021 (ďalej

len „napadnutý personálny rozkaz“), rozhodnutím Ministerstva vnútra Slovenskej republiky (ďalej len „ministerstvo vnútra“) č. SPSC-PO3-2022/000062 z 28. januára 2022 (ďalej len „napadnuté rozhodnutie ministerstva vnútra“), rozsudkom Správneho súdu v Bratislave (ďalej len „správny súd“) sp. zn. BA-6S/81/2022 z 24. októbra 2024 (ďalej len „napadnutý rozsudok správneho súdu“) a rozsudkom Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší správny súd“) sp. zn. 6Ssk/35/2025 z 25. septembra 2025 (ďalej len „napadnutý rozsudok najvyššieho správneho súdu“). Sťažovateľ navrhol zrušiť všetky ním napadnuté rozhodnutia a priznať mu finančné zadostučinenie 20 000 eur.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ bol napadnutým personálnym rozkazom podľa § 192 ods. 1 písm. e) zákona č. 73/1998 Z. z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o štátnej službe“) prepustený zo služobného pomeru v štátnej službe príslušníka Policajného zboru.

3. Proti napadnutému personálnemu rozkazu podal sťažovateľ odvolanie, ktoré bolo napadnutým rozhodnutím ministerstva vnútra zamietnuté.

4. Sťažovateľ podal vo svojej veci správnu žalobu proti ministerstvu vnútra. O tejto rozhodol správny súd svojím napadnutým rozsudkom tak, že ju zamietol.

5. Proti napadnutému rozsudku správneho súdu podal sťažovateľ kasačnú sťažnosť, ktorá bola napadnutým rozsudkom najvyššieho správneho súdu zamietnutá.

## **II.**

### **Argumentácia sťažovateľa**

6. Sťažovateľ pred ústavným súdom podrobným spôsobom rekapituluje celý priebeh administratívneho konania o jeho prepustení zo služobného pomeru, vrátane rozsiahlej citácie námietok, ktoré vzniesol pred ministerstvom vnútra a pred správnym súdom.

7. Vo vzťahu k najvyššiemu správne súdu a jeho napadnutému rozsudku sťažovateľ v stručnosti uviedol (s. 39 ústavnej sťažnosti, pozn.), že najvyšší správny súd odignoroval podstatné námietky a neúmerným a nedôvodným spôsobom zľahčoval nezákonné konanie, ktoré podaniu kasačnej sťažnosti predchádzalo. Domnieva sa, že najvyšší správny súd jeho kasačnú sťažnosť vzhľadom na jej rozsiahlosť ani neprečítal. Ak by sa totiž najvyšší správny súd riadil zákonom, nemohol by podľa sťažovateľa kasačnú sťažnosť zamietnuť. Najvyšší správny súd sa uchýlil iba ku všeobecným a nič nehovoriacim konštatáciám. Síce poukázal na väčšiu neformálnosť administratívneho konania v porovnaní s trestným konaním, avšak ani v prípadnom administratívnom konaní nebolo rešpektované uplatňovanie jeho práv. Sťažovateľ považuje za absurdné, že súdy akceptovali spísanie úradného záznamu jeho priamym nadriadeným, keď na základe predmetného úradného záznamu napokon došlo k jeho prepusteniu zo služobného pomeru.

8. Pokiaľ ide o aspoň sčasti konkrétne námietky, tieto možno zhrnúť tak, že vo veci sťažovateľa nebolo vôbec preukázané a ani vysvetlené jeho „zvlášť hrubé“ konanie a ani to, prečo by jeho ponechanie v služobnom pomere bolo „na ujmu dôležitých záujmov“. Ak má v jeho veci ísť o zvlášť hrubé konanie, ktoré prevyšuje bežné disciplinárne konanie, tak tento záver

všeobecných súdov podľa sťažovateľa neobstojí, pretože v jeho prípade nedošlo ani len k začatiu disciplinárneho konania.

### **III.**

#### **Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti**

9. Predmetom ústavnej sťažnosti je namietané porušenie práv sťažovateľa podľa ústavy, dohovoru a charty napadnutým personálnym rozkazom, napadnutým rozhodnutím ministerstva vnútra, napadnutým rozsudkom správneho súdu a napadnutým rozsudkom najvyššieho správneho súdu.

10. Ústavný súd ústavnú sťažnosť predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“). Ústavný súd na predbežnom prerokovaní preskúmal, či ústavná sťažnosť obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde) a osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

#### **III.1. K namietanému porušeniu práv napadnutým personálnym rozkazom, napadnutým rozhodnutím ministerstva vnútra a napadnutým rozsudkom správneho súdu:**

11. Pokiaľ ide o namietané porušenie práv sťažovateľa označenými rozhodnutiami, ústavný súd poukazuje na čl. 127 ods. 1 ústavy, z ktorého vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne.

12. Podľa § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde je ústavná sťažnosť neprípustná, ak o ochrane základných práv a slobôd sťažovateľa vo veci, ktorej sa ústavná sťažnosť týka, je príslušný rozhodovať iný súd alebo ak sťažovateľ nevyčerpal právne prostriedky, ktoré mu priznáva zákon na ochranu jeho základných práv.

13. V predmetnej veci je zrejmé, že sťažovateľ mal možnosť podať proti napadnutému personálnemu rozkazu odvolanie, o ktorom bolo rozhodnuté napadnutým rozhodnutím ministerstva vnútra. Následne mohol všetky svoje námietky proti napadnutému rozhodnutiu ministerstva vnútra uplatniť v správnej žalobe, o ktorej bolo rozhodnuté napadnutým rozsudkom správneho súdu. A napokon, napadnutý rozsudok správneho súdu mohol v celom rozsahu napadnúť kasačnou sťažnosťou pred najvyšším správny súdom, čo v skutočnosti aj urobil a o jeho námietkach tak rozhodoval najvyšší správny súd.

14. V tejto časti bolo vzhľadom na uvedené ústavnú sťažnosť potrebné odmietnuť ako neprípustnú podľa § 56 ods. 2 písm. d) zákona o ústavnom súde v spojení s § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde.

### **III.2. K namietanému porušeniu práv napadnutým rozsudkom najvyššieho správneho súdu:**

15. Pokiaľ ide o námietky sťažovateľa smerujúce proti napadnutému rozsudku najvyššieho správneho súdu (body 7 a 8 tohto uznesenia), ústavný súd pripomína svoju judikatúru, v zmysle ktorej ústavná sťažnosť na porušenie základných práv nemôže byť naformulovaná nedostatočne a neurčito a vytvárať tak priestor na dohady a dedukcie (III. ÚS 26/2012, III. ÚS 241/2013, I. ÚS 291/2017, IV. ÚS 91/2018). V zmysle konštantnej judikatúry pritom nepostačuje akékoľvek odôvodnenie návrhu na začatie konania. Návrh na začatie konania pred ústavným súdom musí byť odôvodnený kvalifikovane, t. j. musí obsahovať odôvodnenie, ktoré spĺňa ústavno-právne požiadavky. Rovnako nie je ani postačujúce, ak sťažovateľ v ústavnej sťažnosti odôvodní namietané porušenie svojich práv výlučne odvolaním sa na relevantnú právnu úpravu či judikatúru súdnych autorít. Konanie podľa čl. 127 ods. 1 ústavy sa už pri jeho začatí vyznačuje bezvýnimočným uplatňovaním dispozičnej zásady, a preto ústavný súd nie je oprávnený „doplňať“ vlastným hodnotením sťažnosti ako celku taký petit sťažnosti, resp. jej odôvodnenie, ktoré nespĺňajú požiadavky kladené na ich kvalitu zákonom o ústavnom súde (I. ÚS 683/2022, I. ÚS 220/2024, III. ÚS 377/2024).

16. V tejto súvislosti ústavný súd ďalej poukazuje na svoju stabilnú judikatúru, podľa ktorej absencia zmysluplného, ústavnoprávne relevantného odôvodnenia ako východiskového rámca ústavnej sťažnosti spôsobuje nedostatok zákonom ustanovenej náležitosti podľa § 43 ods. 1 v spojení s § 123 ods. 1 písm. d) zákona o ústavnom súde a je dôvodom na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde z dôvodu nedostatku náležitostí ustanovených zákonom (IV. ÚS 124/08, III. ÚS 26/2012, III. ÚS 241/2013, I. ÚS 225/2016, III. ÚS 313/2016, I. ÚS 291/2017, III. ÚS 570/2017, IV. ÚS 91/2018, IV. ÚS 343/2020, IV. ÚS 572/2020, I. ÚS 229/2022).

17. Ani pri uprednostňovaní materiálneho prístupu k ochrane ústavnosti nie je na ústavnom súde, aby vyhládaval za navrhovateľa konkrétne dôvody namietanej neústavnosti, ktoré podľa § 43 ods. 1 zákona o ústavnom súde majú tvoriť obsah návrhu a určovať rozsah ústavného prieskumu ústavným súdom, ktorý je podľa § 45 tohto zákona rozsahom a dôvodmi návrhu na začatie konania viazaný (I. ÚS 293/2024, III. ÚS 300/2025).

18. V uvedených súvislostiach ústavný súd pripomína, že sťažovateľ je v konaní pred ústavným súdom kvalifikovane právne zastúpený.

19. Ústavný súd ďalej k všeobecnej nespokojnosti sťažovateľa s výsledkom administratívneho konania poukazuje aj na svoju judikatúru, v zmysle ktorej do práva na spravodlivý proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov, teda za porušenie tohto základného práva nemožno považovať samotný neúspech v konaní pred všeobecným súdom (I. ÚS 8/96, III. ÚS 197/02, III. ÚS 284/08, III. ÚS 276/2017, I. ÚS 227/2025).

20. Osobitne je vhodné poukázať na skutočnosť, že sťažovateľ namieta pred ústavným súdom porušenie viacerých svojich práv podľa ústavy, dohovoru a charty, vôbec však neuviedol konkrétnu právnu a skutkovú argumentáciu vo vzťahu k ním tvrdenému porušeniu označených práv. Porušenie svojich práv vyvodzuje v podstate z porušenia jeho základného práva na súdnu ochranu, resp. jeho práva na spravodlivé súdne konanie a ním vnímanej nespokojnosti s výsledkom konania. Navyše,

vo vzťahu k namietanému porušeniu viacerých práv podľa charty sťažovateľ ani len náznakom neuviedol, z čoho odvodzuje aplikáciu charty v jeho prípade.

21. Ústavný súd už judikoval, že v rámci konania podľa čl. 127 ústavy v zásade posudzuje, či súdy a iné orgány verejnej moci pri svojom postupe a rozhodovaní aplikujú, resp. ústavne udržateľne aplikujú európske právo, ak je na jeho použitie právny dôvod. Ak sťažovateľ v ústavnej sťažnosti namieta porušenie práv podľa charty, musí zároveň uviesť, vo vzťahu ku ktorému právne záväznému aktu Európskej únie by sa charta v zmysle jej čl. 51 ods. 1 mala použiť a v akom konkrétne špecifikovanom právnom aspekte, inak trpí táto časť jeho ústavnej sťažnosti nedostatkom jej odôvodnenia s konzekvenciou podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde (uznesenie sp. zn. IV. ÚS 232/2026 z 23. apríla 2026).

22. Z predložených dokumentov ďalej vyplýva, že odôvodnenie ústavnej sťažnosti predstavuje jednoduché prekopírovanie odôvodnenia sťažovateľom podanej kasačnej sťažnosti, o ktorej najvyšší správny súd rozhodoval svojím napadnutým rozsudkom. Sťažovateľ pred ústavným súdom zrekapituloval svoje pôvodné námietky, ktoré pred najvyšším správnym súdom vzniesol, vôbec sa však nezaoberal následnou argumentáciou najvyššieho správneho súdu v jeho napadnutom rozsudku a dostatočnosťou či presvedčivosťou ním poskytnutých odpovedí. Sťažovateľ tak ústavný súd v podstate žiada o to, aby sám preskúmal dôvody ním podanej kasačnej sťažnosti, vyhodnotil odôvodnenie napadnutého rozsudku najvyššieho správneho súdu a následne vyhľadal či vyvodil prípadné ústavnoprávne relevantné pochybenia najvyššieho správneho súdu. Ako už bolo uvedené, takýto spôsob podania ústavnej sťažnosti nemožno akceptovať.

23. Pokiaľ ide o dostatočne konkrétne námietky sťažovateľa smerujúce proti napadnutému rozsudku najvyššieho správneho súdu, tieto možno zosumarizovať tak, že najvyšší súd nevenoval dostatočnú pozornosť jeho námietke o absencii „zvlášť hrubého“ konania a jeho námietke o nenaplnení podmienky, v zmysle ktorej by jeho ponechanie v služobnom pomere bolo „na ujmu dôležitých záujmov“ (bod 8 tohto uznesenia). Ústavný súd preskúmal napadnutý rozsudok najvyššieho správneho súdu s ohľadom na tieto sťažovateľom tvrdené pochybenia.

24. Najvyšší správny súd vo svojom napadnutom rozsudku (s. 13 a nasl.) uviedol, že to, či ide o porušenie služobnej prísahy alebo služobnej povinnosti zvlášť hrubým spôsobom a či by ponechanie policajta v služobnom pomere bolo na ujmu dôležitým záujmom služby [§ 192 ods. 1 písm. e) zákona o štátnej službe], je potrebné riešiť s ohľadom na okolnosti prejednávanej veci. Riešenie tejto otázky sa považuje za vec správnej úvahy, ktorú správne súdy podľa § 27 ods. 2 Správneho súdneho poriadku preskúmajajú len z toho hľadiska, či neprekročila zákonné medze. Najvyšší správny súd zdôraznil, že uvedené posúdenie je otázkou interpretácie a aplikácie neurčitých právnych pojmov. Neurčité právne pojmy „zvlášť hrubým spôsobom“ a „na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby“ nemožno obsahovo presne vymedziť a ich aplikácia závisí na odbornom posúdení v každom jednotlivom prípade. Porušenie služobnej prísahy alebo služobnej povinnosti „zvlášť hrubým spôsobom“ možno podľa najvyššieho správneho súdu vykladať ako konanie, ktoré svojou závažnosťou výrazne presahuje bežné disciplinárne previnenie. Nestačí teda akékoľvek porušenie, ale musí ísť o porušenie určitej kvality.

25. Vo vzťahu ku konkrétnym okolnostiam sťažovateľovej veci následne najvyšší správny súd odkázal na závery napadnutého rozsudku správneho súdu o zvlášť hrubom porušení služobnej prísahy, ktoré spočívalo v tom, že (i) sťažovateľ nebol čestným a disciplinovaným príslušníkom

Policajného zboru, pretože po tom, ako jeho kolega spôsobil škodu (poškodenie predného skla služobného vozidla, pozn.), túto skutočnosť bezprostredne neohlásil nadriadenému a v rozpore so skutočnosťou sa snažil vzbudiť dojem, že za uvedené poškodenie sú zodpovední kolegovia z predchádzajúcej služby a že (ii) ako veliteľ hliadky a zároveň vodič spoločne s kolegom prekryl kamery v služobnom cestnom vozidle a bez toho, aby o tom informovali operačné stredisko alebo nadriadeného a opustili pridelený služobný úsek, čím zároveň (iii) porušil svoju základnú povinnosť policajta a nezdržal sa konania, ktoré mohlo narušiť vážnosť Policajného zboru alebo ohroziť dôveru v tento zbor. Ponechanie sťažovateľa v služobnom pomere navyše bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby a zodpovedného dodržiavania služobnej disciplíny všetkými príslušníkmi Policajného zboru, na ich čestnosti, na ochrane práv občanov a na upevňovaní dôvery v Policajný zbor, pretože požiadavka zodpovedného prístupu príslušníka Policajného zboru k rešpektovaniu zákonov a interných predpisov vyplýva z jeho účasti na plnení funkcií štátu – každý príslušník Policajného zboru má väčšiu zodpovednosť za svoje konanie a svojím povolaním a profesiou má byť svojím správaním vzorom vo vzťahu k ostatným občanom.

26. Najvyšší súd v nadväznosti na uvedené odkázal na správnosť posúdenia okolností danej veci správnym súdom, ako aj posúdenia závažnosti, následkov, úmyslu a postavenia sťažovateľa v danej veci. V tomto smere najvyšší správny súd doplnil, že naplnenie obsahu takéhoto neurčitého pojmu so sebou prináša povinnosť (nie možnosť, pozn.) správneho orgánu rozhodnúť určitým spôsobom, v danom prípade rozhodnúť o prepustení sťažovateľa zo služobného pomeru.

27. Z už uvedeného sa ústavný súd presvedčil, že s uvedenými konkrétnymi námietkami sťažovateľa sa najvyšší správny súd v skutočnosti vysporiadal, a to presvedčivým a ústavnoprávne akceptovateľným spôsobom. Najvyšší správny súd sťažovateľovi ozrejmil závažnosť jeho konania a s tým súvisiace porušenie služobnej prísahy alebo služobnej povinnosti zvlášť hrubým spôsobom, ako aj skutočnosti zakladajúce záver, že jeho ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby. Samotná všeobecne deklarovaná nespokojnosť sťažovateľa s týmito závermi a výsledkom administratívneho konania nezakladá ich svojvôľu či neodôvodnenosť.

28. Pokiaľ sťažovateľ namietol, že v danej veci nebol ani len disciplinárne postihnutý, a preto nemohol byť prepustený zo služobného pomeru, ústavný súd odkazuje na závery správneho súdu, na ktoré v plnej miere odkázal aj najvyšší správny súd vo svojom napadnutom rozsudku, a to že podmienkou uplatnenia postupu podľa § 192 ods. 1 písm. e) zákona o štátnej službe nie je predchádzajúce disciplinárne potrestanie dotknutej osoby. Konanie o prepustení zo služobného pomeru policajta v zmysle označeného ustanovenia je nezávislé na vedení disciplinárneho či trestného konania [*a contratio* § 191 ods. 1 písm. f) zákona o štátnej službe, v zmysle ktorého je prepustenie policajta zo služobného pomeru následkom jeho právoplatného odsúdenia za úmyselný trestný čin, a teda vedenie trestného konania s určitým výsledkom je nevyhnutnou podmienkou jeho aplikácie].

29. Vzhľadom na uvedené bolo potrebné ústavnú sťažnosť v tejto časti odmietnuť podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti a taktiež podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde z dôvodu nesplnenia zákonom predpísaných náležitostí.

30. Keďže ústavná sťažnosť bola ako celok odmietnutá, rozhodovanie o ďalších návrhoch sťažovateľa stratilo svoje opodstatnenie.

**P o u č e n i e :** Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

**V Košiciach 9. júna 2026**

**Libor Duľa**  
**predseda senátu**